

הלכות שנגזות פרק ג

א. מי שהעידו עליו עדים שחטא חטא שחיבין עליו חטאת קבועה, ולא התרו בו, אלא אמרו אנו ראינוך שעשית מלאכה בשבת או שאכלת חלב, והוא אומר אני יודע בודאי שלא עשיתי דבר זה אינו חייב חטאת: הואיל ואם יאמר מזיד הייתי, יפטר מן הקרבן, כשאמר להן לא אכלתי ולא עשיתי, נעשה כאומר לא אכלתי בשגגה אלא בזדון, שהוא פטור מן הקרבן, ולא הכחיש את העדים.

ב. שתק, ולא הפליג את העד אפלו אמרה לו אשה אחת אכלת חלב או עשית מלאכה בשבת, ושתק חייב להביא חטאת. אמר לו עד אחד חלב הוא זה, ושתק, וחזר ואכלו בשגגה מביא חטאת; ואם התרו בו לוקה עליו, אף על פי שעיקר העדות בעד אחד.

ג. כבר בארנו בהלכות פסולי המקדשין, שהמפריש חטאתו על החלב שאכל לא יביאנה על השבת שחלל, או על הדם שאכל: שנאמר "והביא קרבנו שעירת עזים. . . על-חטאתו, אשר חטא" (ויקרא ד, כח) עד שיהיה קרבנו לשם חטאו, לא שיקריבנה מחטא על חטא. ואם הקריב, פסולה.

ד. יתר על זה אמרו, הפריש חטאתו על חלב שאכל אמש לא יביאנה על חלב שאכל היום; ואם הביא, כפר. ואין צריך לומר שאם הפרישה אביו, ומת, והיה הבן מחייב באותו החטא שלא יביאנה הבן על חטאו, כמו שנתבאר שם.

ה. המביא חטאת על שני חטאים תרעה עד שיפיל בה מום, ותמכר, ויביא בדמי חציה לחטא זה, ובדמי חציה לחטא השני. וכן שנים שהביאו חטאת אחת על שני חטאיהם תרעה עד שיפיל בה מום, ותמכר, ויביא זה חטאתו בדמי חציה, ויביא זה חטאתו בדמי חציה.

ו. הביא שתי חטאות על חטא אחד יקריב איזו שירצה, והשניה תרעה עד שיפיל בה מום, ויפלו דמיה לנדבה. הביא שתי חטאות על שני חטאים זו תשחט לשם החטא האחד, והשניה לשם החטא השני.

ז. כבר בארנו בהלכות מעשה הקרבנות, שהמשמד לעבודה זרה או לחלל שבת בפרהסיא אין מקבלין ממנו קרבן כלל; והמשמד לעברה משאר עברות אין מקבלין ממנו חטאת, על אותו החטא.

ח. פיצד: משמד לאכל חלב, שאכל חלב בשגגה, והביא חטאתו אין מקבלין ממנו, עד שיחזור בתשובה. אפלו היה משמד לאכל גבלה לתאבון, ונתחלף לו חלב בשמן, ואכלו, והביא קרבן אין מקבלין ממנו: שמשאכל בזדון, בין להכעיס בין לתאבון הרי הוא משמד. היה משמד לאכל חלב, ושגג ואכל דם מקבלין ממנו, כמו שבארנו.

ט. מי ששגג והפריש חטאתו, ואחר כך נשתמד וחזר בתשובה, או נשתטה וחזר ונשתפה אף על פי שנדחה הקרבן בנתיים, הרי חזר ונראה: שאין בעלי חיים נדחין, כמו שבארנו בהלכות פסולי המקדשין; לפיכך יקריבנה עצמה. וכשם שאם נלד בו

מום עובר ונרפא, יחזור לכשרותו כף אם נדחו הפעלים וחזרו ונראו, יקרב.

י. חייבי חטאות ואשמות ודאיין שעבר עליהן יום הכפורים, חייבין להביא לאחר יום הכפורים; וחייבי אשמות תלוין פטורין, שנאמר "מכל, חטאתיכם, לפני ה', תטהרו" (ויקרא טז, ל) כף למדו מפי השמועה שכל חטא שאין מכיר בו אלא ה', נתכפר לו.

יא. לפיכך מי שבא לידו ספק עברה ביום הכפורים, אפלו עם חשכה פטור מאשם תלוי, שכל היום מכפר. נמצאת למד שאין מביאין על לא הודע שליום הכפורים אשם תלוי, אלא אם כן לא כפר לו יום הכפורים כמו שיתבאר.

יב. אין יום הכפורים ולא החטאת ולא האשם מכפרין, אלא על השבים המאמינים בכפרתן; אבל המבעט בהן, אינן מכפרין לו. כיצד: היה מבעט, והביא חטאתו או אשמו, והוא אומר או מחשב בלבו, שאין אלו מכפרין לו אף על פי שקרבו כמצותן, לא נתכפר לו. וכשיחזור בתשובה מבעיטתו, צריך להביא חטאתו ואשמו.

יג. וכן המבעט ביום הכפורים, אין יום הכפורים מכפר עליו. לפיכך אם נתחייב באשם תלוי, ועבר עליו יום הכפורים, והוא מבעט בו הרי זה לא נתכפר לו; וכשיחזור בתשובה אחר יום הכפורים, חייב להביא כל אשם תלוי שהיה חייב בו.

יד. כל אשמות שבתורה, מעכבין את הכפרה חוץ מאשם נזיר. ספק נזיר, וספק מחסרי כפרה, וספק סוטה כלם מביאין קרבנותיהן אחר יום הכפורים.

טו. מי שהוא מחייב חטאת או אשם, והרי הוא יוצא להרג מבית דין אם היה זבחו זבוח, משהין אותו עד שיזרק הדם ואחר כך יהרג; ואם עדין לא נשחט, אין משהין אותו עד שיקריבו עליו.